№ 8 (77), березень 2020 року

Друкований орган Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Універсант

ВІКНУ проводить необхідні заходи з протидії COVID-19

прод. на стор. 3

ІНФОРМАТИВНО. АКТУАЛЬНО.

Замість надлишкового хліба – печиво та йогурти

стор. 4

ЗНАЙ НАШИХ

За покликом сердця

стор. 5

Останній репортаж…

стор. 6-7

ІСТОРІЯ - ЖИТТЯ ПАМ`ЯТІ

Про що мріє танкіст Богдан Пророков?

стор. 8

Кобзар пішов з життя, але залишився нескореним

стор. 9

У

Болгарія: європейська країна зі слов'янською душею

стор. 10-11

СПЕКТРІ ПОДІЙ

Як ти святкуєш День Святого Валентина?

стор. 12

Як і чому тризуб став Державним Гербом України?

стор. 13

ART ОБСТРІЛ

Курсанти стали дебютантами Благодійного балу

стор. 14

Гороскоп на квітень 2020 року

стор. 15

ВІКНУ проводить необхідні заходи з протидії COVID-19

ІНФОРМАТИВНО.
Актуально.

Стрімке поширення коронавірусної інфекції COVID-19 – це виклик для світового суспільства. На жаль, Україна, не стала виключенням. Більше 600 українців вже є носіями цієї небезпечної хвороби, 17 смертельних випадків та 10 одужали. Тож проведення превентивних заходів – пріоритетне завдання для керівництва Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Доведення інформації про симптоми вірусу, людей, які в зоні ризику, про важливість дотримуватися правил гігієни, посилений медичний контроль в курсантському гуртожитку, введення чергування фельдшерів в навчальному корпусі – так керівництво проводить необхідні заходи, щоб не допустити випадків захворюваності серед особового складу закладу.

Ми йдемо на всі можливі міри щодо мінімізації проникнення та поширення вірусу. За підтримки ректора Київського національного університету імені Тараса Шевченка Леоніда Губерського Військовий інститут отримує комплексну підтримку і в інформаційному просторі, і в реальній співпраці: надано можливість розміщення особового складу в гуртожитках університету, а санітарна частина ВІКНУ повною мірою забезпечена медикаментами, засобами гігієни та медичними засобами захисту. Організована тісна взаємодія зі студентською поліклінікою КНУ імені Тараса Шевченка.

Будь-який натяк на хворобу, а це підвищення температури, головний біль, жар, лихоманка, кашель, ускладнене дихання, - розцінюються як потенційно небезпечні симптоми. Такі хворі негайно підлягають госпіталізації. Особовому складу доводиться оперативна інформація щодо стану епідемічного порогу в державі та за її межами. Тож посилені заходи щодо підтримки чистоти та дезінфекції приміщень, мінімізація перебування курсантів в громадському транспорті та зменшення контактів із цивільним населенням міста мають унеможливити випадки захворювання в нашому колективі. Відповідно до резолюції Кабінету міністрів України, розпорядження керівництва Київської міської державної адміністрації ми дотримуємося рішень, які мають убезпечити нас від COVID-19.

Одним з видів інновацій в організації професійної освіти є введення дистанційного навчання. Ця форма навчання допомагає комунікувати з колегами та викладачами у реальному часі, не наражаючи один одного на небезпеку. Викладачі проводять онлайн лекції, семінари, ставлять завдання та отримують звітні матеріали, перебуваючи на безпечній відстані.

Наполегливо просимо звернути увагу на такі правила:

1. Зміцнюйте імунітет та слідкуйте за своїм самопочуттям;
2. Не займайтесь самолікуванням, за перших симптомів зверніться до лікарів;
3. Мийте часто руки з милом упродовж 20-ти секунд та користуйтесь антисептиком;
4. Уникайте контакту з людьми із симптомами ГРВІ;
5. Вірус не здатний переміщатись на далекі відстані. Він є тільки в крапельках, які людина видихає під час кашлю чи чхання. Відстань – це гарантія безпеки;
6. Намагайтеся, за можливості, самоізолюватися;
7. Не споживайте сирих чи недостатньо термічно оброблених продуктів тваринного походження;
8. Не торкайтеся очей, носа та рота;
9. Дотримуйтесь гігієни кашлю та чхання. (Користуйтесь серветкою, після чого викиньте в смітник);
10. Очистіть і дезінфікуйте предмети та поверхні, до яких часто торкаються, використовуючи звичайний побутовий очисник або серветку;
11. Носіть маски або респіратори;
12. І головне – зберігайте спокій!

ІНФОРМАТИВНО.
Актуально.

Замість надлишкового хліба – печиво та йогурти

Останнім часом курсанти Військового інституту почали помічати значні покращення харчування: у щоденному раціоні з'явились фрукти, молочні продукти та солодощі. Проте, навіть після цього є люди, які чимось не задоволені.

Серед особового складу поширюються чутки, ніби ці продукти – залишки від запасів ліцеїстів, яких відправили на карантин. З цим питанням редакція звернулась до заступника начальника інституту з тилу Володимира Орлянського.

– Нещодавно інститут заключив новий договір щодо харчування, трошки збільшилась сума, яка виділяється курсанту на день. Це ніяк не залежить від початку карантину чи волонтерської допомоги, ми плануємо і надалі розвиватися в цьому напрямку,- пояснює Володимир Орлянський.

Нагадаємо, що зміни стали можливими, завдяки реформі харчування, запровадженій восени 2015 року. Сенс полягає у тому, що військові частини з новим меню відмовились від послуг компаній – аутсорсерів, які до цього доставляли продукти та готували страви. Якщо раніше військовослужбовці мали доступ до 40-45 позицій продуктів, на разі діє каталог з 396.

– Ми передивились, які продукти були у надлишку та замінили їх на щось краще. Наприклад, ми зменшили кількість хлібу, бо курсанти не з'їдають його весь, натомість додали смаколики, фрукти, йогурти, – розповідає полковник Орлянський. – Можливість військовій частині самостійно замовляти продукти стала реалізовуватись після запуску реформи харчування.

Я намагаюсь відвідувати усі точки прийому їжі наших курсантів, іноді не встигаю об'їхати всі об'єкти, адже на сьогодні у нас функціонує чотири їдальні і встигнути проконтролювати усі фізично неможливо. Проте, щоденно спілкуюся з курсантами, аби розуміти, що до вподоби, а що треба замінити.

Скільки людей – стільки думок, тому якщо вам не сподобався борщ на обід, але ви залюбки з'їли запіканку зранку, не треба кричати на жіночку кухаря, що вас погано годують. З розумінням поставтесь до людей, які в сучасних умовах працюють для вас. Насолоджуйтесь тим, що маєте і буде вам щастя.

Валерія КРОТЧЕНКО

За покликом сердця

ЗНАЙ наших

З Днем Добровольця тих, хто з доброю волею пішов туди, куди інші не наважилися

Починаючи з 2017-го мужність українських захисників-добровольців щороку вшановують 14 березня. Цього дня у різних містах України згадують тих, хто не чекав офіційного призову, а за власним бажанням долучився до оборони країни.

Колишній курсант Військового інституту, а нині лейтенант Збройних Сил України Віктор Кирган розказав про те, що таке війна для добровольця.

За освітою Віктор ветеринар, закінчив Тульчинський коледж ветеринарної медицини. Він дуже любить тварин і завжди думав, що саме це стане його професією. Може надати кваліфіковану ветеринарну допомогу та пояснити простою мовою, здавалося б, непрості речі. Проте доля мала на Віктора свої плани.

Все змінилося з подіями Євромайдану, куди він поїхав на початку 2014 року. В самообороні Майдану чоловік не лишився, бо був змушений повернутися в рідне місто, щоби продовжувати робочі справи. Проте, як виявилося, додому Віктор поїхав зовсім не надовго. Стрімкий хід подій... Окупація Криму, а потім й окремих районів Донбасу. Він зрозумів, що з поверненням на роботу таки поквапився і вже в березні повернувся до столиці. У Києві хлопець намагався визначитися з місцем служби, бо, як з'ясувалося, потрапити на війну не така вже й легка справа. Пропонували підписати контракт на 3 роки з Національною гвардією України, проте його відлякнув термін. Тоді колишній ветеринар не думав, що бойові дії затягнуться. Тож рішення було однозначним - стати добровольцем.

У березні 2014 року перші 500 бійців-добровольців самооборони Майдану прибули на полігон Нові Петрівці для формування батальйону.

Віктор долучився до «Правого Сектору», і одним із перших потрапив на фронт. Вишкіл чоловік проходив у навчальному центрі «Десна». Розповідає, що зараз навчальний центр став зовсім іншим, і справа не лише в реформі харчування. Пам'ятає часи, коли був новобранцем, прокидався о 5 ранку та весь день виконував важкі фізичні навантаження. Спочатку хотілося вмерти одразу після зарядки, але пізніше почав виходити з хлопцями потренуватися на спортивний майданчик у вільний час. Коли настав час рушати до, тоді ще району проведення АТО, відчував себе повністю готовим.

Часто згадує про соняшникове поле Донбасу, де вони ховалися та займали позиції. Тоді ще не знали нічого – воювали, як вміли. З ним були такі самі, як і він, люди цивільних професій. Були й учасники бойових дій в Афганістані, але таких – одиниці. Про далекий 2014 рік Віктор згадує зі «світлим сумом». Каже, що зараз уже так не воюють. Часто говорить про тих ідейних молодих хлопців, які йшли явно не за гроші чи УБД. Тоді ще ніхто не знав ані про пільги, ані про посвідчення учасника бойових дій. Дуже здивувався, коли після повернення йому запропонували такий документ. Чоловік вважає, що якщо берешся за якусь справу, то маєш завершити її до кінця. Тим паче, коли це стосується війни.

Після повернення з сектору, Віктор уклав контракт зі Збройними Силами України та розпочав службу в спецназі Військової служби правопорядку. Згодом зрозумів, що хоче побудувати кар'єру офіцера.

У 2015 році вирішив вступати у ВВНЗ за спеціальністю "військова політологія". Навчання давалося йому відносно легко, і вже в 2019 році закінчив інститут з освітнім ступенем бакалавра.

Після випуску отримав розподіл в бажану військову частину. І вже після першого місяця служби Віктор вирушив в район проведення ООС на посаді заступника командира роти. Каже, що це дві докорінно різні ротації. На першій – він, ще 24-річний юнак, бігав та ховався в соняшниковому полі, простий кулеметник-доброволець без звання. На другій – офіцер, який відповідає за свій особовий склад.

Чоловік ні краплі не жалкує про те, що тоді, у вже далекому 2014-му, обрав саме шлях захисника. Ніколи навіть не думає про те, як би могло скластися цивільне життя. Віктор готовий до нових та складних викликів, як тоді, березневого ранку 2014-го.

Світлана КИРГАН

ІСТОРІЯ - *ЖИТТЯ ПАМ'ЯТІ*

Останній

Протягом 6 років вони захищають інформаційний фронт нашої країни, а нині відзначають професійне свято. Здавалося, все має бути гучно та весело, але не цього разу, адже кожен з них пам'ятає, якою ціною у календарі з'явився День військового журналіста.

Кохана дружина, маленька донька Кіра, улюблена робота - все, про що можна лише мріяти. Але березневі події 2014 року докорінно змінили його життя.

Дмитро народився в сім'ї кадрового військового, тож з майбутньою професією визначився ще в дитинстві. Після закінчення кафедри журналістики Львівської академії Сухопутних військ отримав розподіл до телерадіокомпанії «Бриз» у Севастополь. Труднощів та випробувань молодому офіцеру випало вдосталь. Поступово завоював авторитет. За короткий проміжок часу став учасником морських походів та міжнародних навчань.

Військова телерадіокомпанія була єдиною україномовною на увесь Крим. Коли «зелені чоловічки» Путіна вдерлися на півострів, працювати військовим журналістам стало важче. День починався з пікетів та погроз поблизу студії, а через кілька діб район, в якому розташувалася ТРК «Бриз», став одним з найбільш неспокійних місць та своєрідним подразником для місцевих, які намагалися паралізувати повноцінну роботу студії. Однак Дмитро разом з колегами продовжував виконувати свою роботу. Подекуди й під прицілом російських автоматів фотографували, знімали сюжети та передавали на материк правдиву інформацію про кримські події. Тоді кадри з телевізійних сюжетів Дмитра Лабуткіна про захоплення регулярною російською армією українських військових об'єктів були одними з перших в інформаційному просторі України.

Події розвивались швидко. У травні Дмитро був серед тих офіцерів-патріотів, котрі, наперекір зрадницькому керівництву, відмовилися присягати на вірність країні-агресору та зробили вибір

Указом Президента України № 366/2015 від 27 червня 2015 року, *"за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі"*, нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Наказом міністра оборони України у грудні 2015 року нагороджений відзнакою "За військову доблесть" (посмертно).

Указом № 18 від 24 липня 2016 р. нагороджений відзнакою "Народний Герой України" (посмертно).

репортаж…

ІСТОРІЯ - ЖИТТЯ ПАМ'ЯТІ

честі – перебралися на вільну від ворога територію України і стали на захист рідної землі.

– Ми виїжджали з Криму майже останніми. До кінця сподівались, що той жах стихне, – згадує дружина Олександра. – Дорогою до Одеси Діма продовжував знімати…

У невеличкій кімнаті санаторію, де розмістилася молода сім'я, доводилось жити й працювати. Дмитро монтував матеріали практично на колінах. Ті важкі події загартували чоловіка. Добрий, чуйний, сміливий він був готовий завжди прийти на допомогу. «Справжній хлопець з Кременця!» – саме так назвали його колеги по роботі.

На початку 2015 року капітан 3-го рангу Дмитро Лабуткін вперше потрапив в район антитерористичної операції – в сектор «С». В той час на цьому напрямку знаходилася найгарячіша точка АТО – селище Дебальцеве. Практично з першого дня після підписання 12 лютого Мінських угод про перемир'я, російські терористи і найманці грубо порушили цей меморандум. Обстріли та підступні атаки ворога на українські позиції посилилися. Вкрай необхідними стали докази злочинів російських окупантів на українській землі. Саме Дмитро із Дебальцевого надав вагомі свідчення присутності регулярних російських військ, що дозволило організувати вчасну передачу інформації відповідним органам.

У Дебальцеве заходили диверсійні групи, обстріли з боку незаконних збройних формувань не припинялись, активну роботу вели ворожі снайпери. Зимове повітря наповнювалося небезпекою…

Згодом українські військові отримали наказ на вихід з Дебальцевого. 16 лютого 2015 року на виконання чергового завдання Дмитро вирушив із розвідниками. Він збирався написати свій черговий репортаж … останній у його житті.

Близько 9-ї ранку група потрапила у засідку. Залізничні колії не дозволили бойовій машині просунутись вперед. Ворожі кулеметні черги посипалися немов дощ. Українські бійці гідно протистояли терористам. Відстрілювалися до останнього патрону. Та сили були не рівні. Дмитро загинув… Згодом окупанти оприлюднили жахливі кадри про розстріляний український бронетранспортер.

– Ми бачили сюжет про цей випадок у новинах, але і гадки не мали, що це машина, в якій знаходився мій чоловік, – розчулено зітхає Олександра. – Десь в душі сподівалася, що з Дмитром все гаразд, а серце стискалось від лячної невизначеності. Коли сіли пообідати, слова донечки вивели мене зі ступору. Кіра промовила: «Мамо, а татко теж тут! Налий і йому борщику. Він каже, що дуже любить нас».

…20 березня 2015-го в морзі Дніпра з'ясувалося, що одне з тіл загиблих на залізничному переїзді біля Дебальцевого належить Дмитру. В останню дорогу заступника редактора телерадіокомпанії Міністерства оборони України «Бриз» капітана 3-го рангу Дмитра Лабуткіна мешканці Білокриниці на Тернопільщині проводжали усім селом …

Валерія КРОТЧЕНКО

ІСТОРІЯ - *ЖИТТЯ ПАМ'ЯТІ*

Про що мріє танкіст Богдан Пророков?

Морозний зимовий ранок. Кожен подих народжує невеличку хмаринку пару. Уявна тиша… Штучний спокій вщент розбивається різким, сухим звуком зачинення двері нашої БРДМки:

– Ну що, рухаємо?

Кожен сподівається на краще і лише в душі липкий присмак тривоги. Так створена людина. Можна навчитися ховати емоції глибоко всередині. Та інстинкт самозбереження керує нами з народження.

Колона, яку ми супроводжували, висунулась у путь, - згадує Богдан. Відносна тиша та спокій налаштовували на мрії. Хтось мріяв про домашній борщик, хтось про запашну каву і вихідний з родиною, але була і одна на всіх мрія – повернутися з Дебальцевського пекла.

Потужний свист, удар, вибухова хвиля жорстко повернули до дійсності. У вухах задзвеніло, десь фоном було чутно: «накривай голову!».

Машина перевернулась, я встиг згорнутися так, аби не постраждали життєво необхідні органи. Згодом все затихло. Прийшовши до тями, зрозумів, що у механіка-водія прямим попаданням влучила граната, що залишились тільки я та поранений побратим. До кінцевої точки добирались «своїм ходом». Пам'ять зберегла лише уривки того шляху.

Ось воно - Дебальцево, здається лише нещодавно бачились, але все так змінилось: стало зовсім сірим, розбитим, життя упереміш з кров'ю та наскрізь просякнуте смертю. Незрозуміло, хто є господарем у місті? Ніби і сєпари тут, а ніби і ми…

Я порався з черговим підбитим танком, коли новина про те, що Вуглегірськ більше ми не контролюємо, прийшла до підрозділу. Саме з цього моменту розпочалось несамовите пекло.

Міномети, артилерія, крупнокаліберка – одночасно і навперебій. Були бої, що тривали тижнями, цілодобові обстріли, загиблі та поранені. Підвозити боєприпаси та паливо просто не встигали.

У той день, коли нас накрили ГРАДами, надійшла команда збирати сили з усіх флангів в одному місті і виходити.

«Що відбувалось тоді, пам'ятаю не дуже. Купа людей, машин, які формували так звані «лєнти». Техніку, яку ми не мали змоги забрати, просто підривали, аби тільки не залишати нічого цим покидькам», - коли Богдан це говорив, його очі наповнювалися сумом.

Настала черга і нашого «Ворона». Я не міг зважитись на це. З останньою надією почав розбиратися, що все ж таки сталось і чому «мішка» «став на мот».

– Є, спрацювало!, - радості не було меж.

Треба було лише викинути тонкі фільтра, прокачати паливну систему, забрати «павучка», поставити форсунку, прогріти машину і – «вуаля»! Працює!

Інші системи не функціонували, але танк був на ходу! На ньому могли виїхати люди.

О 22.00 почався вихід. Так званий «коридор» постійно прострілювався.

Найбільше постраждали хлопці, що виходили останніми. Був майже ранок, сєпари пристрілялись і докладали максимум зусиль, щоб підступно добити наші сили.

А далі… присмак розчинної кави і пусті очі навкруги. Виснажені, запеклі губи «на автоматі» продовжували дякувати Богу, неслухняні пальці набирали коротеньке смс додому, слів не було, було спустошення.

Вже згодом з'явились думки. Хтось хотів борщика домашнього, хтось запашної кави та побути з родиною, але всі раділи одному – що пережили те пекло…

Як в уповільненому фільмі я востаннє поглянув у напрямок шляху, який для багатьох став останнім і про себе промовив: «До зустрічі під синьо-жовтим стягом, сіре місто».

Валерія КРОТЧЕНКО

Кобзар пішов з життя, але залишився нескореним

ІСТОРІЯ - ЖИТТЯ ПАМ'ЯТІ

І доки в рамках„Заповіту"
Вогонь поезії не згас,
Століттям сонце
не згасити,
Бо зветься сонце
це — Тарас.

Цього року Україна відзначила 206 річницю з дня народження великого українського поета. Споконвіку щедрою і благословенною була українська земля, адже на ній народжувалися люди, перед талантами котрих схиляється увесь світ. Серед яскравих геніїв України був і лишається Тарас Шевченко, - велетень духу, який оспівував народну свободу.

Щирість автора, його любов до народу, до рідної землі, й співуча як пісня мова, і багата, як історія народу, завжди викликали захоплення.

Світла постать Тараса Григоровича з його беззавітною любов'ю до народу, до своєї Батьківщини мала і матиме величезний вплив, викликала і викликатиме щире захоплення в усі часи. Його ім'я органічно вплітається в історію та культуру не тільки українського народу.

Шевченківські дні, 9 та 10 березня, — дуже символічні і знаменні для українців. Не лише в Україні, а й далеко за її межами шанують Кобзаря, вкотре перечитуючи його твори та згадуючи нелегку історію його життя. Творча спадщина Шевченка – це понад тисячу літературних творів та близько 835 малюнків і картин.

Великий геній відбувся як поет, драматург, прозаїк, мислитель, історик, етнограф, фольклорист. Він став однією з небагатьох постатей загальноукраїнського масштабу, яку визнають всі українці незалежно від політичних вподобань чи інших факторів.

Кобзар жив і творив, навіть не підозрюючи, що стане символом боротьби за свободу для всіх поколінь українців. Там, де одні в його творах бачать тугу і смуток, інші відчувають бажання до відновлення справедливості. Доля Шевченка — це історія успіху та падіння, поневірянь та духовних пошуків, боротьби і гартування. Кобзар пішов з життя, але залишився нескореним.

Традиція святкування в Україні «шевченківських днів» давня. Вона почалася з поховання Тараса Шевченка в Петербурзі та перепоховання його праху на Чернечій горі під Каневом. Тривають «шевченківські дні» від березня – місяця народження і смерті поета – до травня, бо ж саме 22 травня 1861 року він знайшов вічний спочинок там, де «лани широкополі, і Дніпро, і кручі».

Упродовж майже 150 років «шевченківські дні» відбувалися часто нелегально; в умовах царської Росії навіть столітній ювілей Кобзаря був офіційно заборонений. Шевченківські дні отримали статус національних за всю свою історію тільки в березні 1918 року від уряду Української Народної Республіки. В пізніші часи довголітньої розбудови комунізму-соціалізму любов до Тараса Шевченка «регламентувалася» тодішнім радянським режимом.

Історія святкування «шевченківських днів» поки що не написана і окремою книгою не видана, хоч була б цікавою для нової України та українців у світі.

Традиційно, першими акордами відзначання Шевченківських днів є заходи до дня народження поета: покладання вінків до пам'ятників, вручення Національної Шевченківської премії новим лауреатам, визначення лауреатів альтернативної «Народної Шевченківської премії», святкові вечори поезії.

Дар'я МЯШКУР

У СПЕКТРІ подій

Болгарія: європейська країна

Протягом зимового семестру четверо курсантів Військового інституту проходили навчання за програмою "Erasmus+" у Військовій академії імені Г. Раковського у Болгарії. Нетипова історія про те, чим дивує й зачаровує Батьківщина Ванги, кирилиці й трояндової олії.

Навчальний процес:

Військова академія імені Г. Раковського – найбільший військовий навчальний заклад, який розташований в столиці країни - Софії. Півтори тисячі слухачів щороку здобувають тут знання. Потрапляють сюди найкращі. До цієї когорти вдалося долучитися і курсантам ВІКНУ: молодшому сержанту Сергію Киму, старшому солдату Олені Мартиненко, молодшому сержанту Олександру Пархомчуку, солдату Анні Гудзь.

Навчання за напрямом «Національна безпека й оборона» спрямоване на вивчення регіональної безпеки й оборони, управління Європейськими проектами. Сфера комунікації і взаємодії у світовому глобальному просторі сьогодні надважлива, а тому велика увага сфокусована на вивченні бізнес комунікації й паблік рілейшенз, в програму включена і дисципліна «Психологія особистості». Всі заняття – англійською мовою. Процес засвоєння матеріалу полягає в постійному спілкуванні й пошуку спільних тем для дискусій та обговорень. А у вільний час викладачі завжди готові допомогти в розробці тематики досліджень. Курсанти проходять навчання окремою групою, однак постійно контактують з цивільними студентами академії й слухачами - офіцерами збройних сил Болгарії, котрі навчаються на оперативному та стратегічному рівні.

В листопаді минулого року курсанти брали участь у міжнародній науковій конференції «Довгострокова безпека: виклики й можливості розвитку Збройних сил». Протягом трьох днів представники Болгарії, Китаю, Фінляндії, Франції, Ізраїлю, Італії обмінювалися досвідом, доносили до слухачів важливі аспекти. Представник Китаю розповідав про основні загрози в кібер-просторі. Зацікавила аудиторію доповідь науковця з Ізраїлю про тероризм та роль міжнародних організацій в подоланні ризиків й загроз. Власним досвідом ділилися й викладачі ВІКНУ. Зокрема, полковник Олег Гущин – професор кафедри правового забезпечення розповів про захист цивільного населення у збройних конфліктах. Викладач Київського інституту міжнародних відносин Олена Шевченко висвітлила актуальну ситуацію в медіа на території Донецької та Луганської областей. Під час конференції та в кулуарах викладачі і науковці говорили про війну нового фор-

зі слов'янською душею

У СПЕКТРІ подій

мату, хімічні й біологічні загрози, сферу комунікації у арміях світу.

Наші викладачі паралельно залучаються до навчального процесу у Військовій академії за програмою «Erasmus+». Зокрема, у листопаді заняття з англійської мови на курсах для болгарських офіцерів провів доцент кафедри військового перекладу Валентин Златніков.

Місця, які варто відвідати:

Унікальне географічне положення на перехресті Західної і Центральної Європи, а також Ближнього й Середнього Сходу відчувається у помірному кліматі та великій кількості гостей столиці.

З-поміж європейських країн Болгарія найдовше зберігає свою первісну назву - з 681 року до н.е. Ця країна з давньою історією. 9 її об'єктів входять у список світової спадщини ЮНЕСКО. Найвідоміші: Боянська церква у Софії, Рильський монастир у Кюстендильській області, стародавнє місто Несебр, природний заповідник Сребирна, Національний парк Пірин – з позначкою «must see» у списку поціновувач стародавньої культури.

Чудернацькі для іноземців особливості:

Болгарія - країна з автентичними особливостями мови й нормами поведінки. Зокрема, «праворуч» у цій країні означає «прямо», «гора» - це «ліс», «майка» - «мама», «диня» -«кавун», а «стіл» - «стілець». Кивок голови «Так» означає «Ні» й навпаки.

Англійську тут розуміє переважно молодь, до старшого покоління краще звертатися російською. А найбільш доцільно - користуватися електронним перекладачем. При зустрічі й прощанні прийнято обмінюватися рукостисканням: спочатку вітаються з жінками від найстаршої до наймолодшої.

А ось показати щось вказівним пальцем вважається образливим.

У місцях громадського користування відведені спеціальні зали для паління, а кількість відвідувачів у них значно перевищує інші, де не палять.

Болгарія - країна особливого музичного смаку. Тут обожнюють грати на волинці. Варто зауважити, що лише у трьох країнах світу цей інструмент національний: у Болгарії, Ірландії, Шотландії. Її можна почути, наприклад, у Старовинному Несебрі. Вуличні музиканти із задоволенням розважають невибагливу публіку.

Анна ГУДЗЬ

У СПЕКТРІ подій

Як ти святкуєш День Святого Валентина?

14 лютого в Україні відзначають День закоханих. Рідні та близькі люди, дружини та наречені вітають наших захисників на Сході України, підтримують їх бойових дух та вкотре дякують за мирне небо. День Святого Валентина з початку 90 років минулого століття українці пов'язують з подарунками, квітами, словами любові та освідченням в коханні.

Історія цього дня оповита міфами і легендами. Існують припущення, що вперше його почали святкувати римляни, інші джерела стверджують, що 14 лютого є релігійним святом. Але це тільки один бік медалі. Є й противники Дня закоханих, які принципово відмовляються його відзначати, вважаючи, що це «дурненька вигадка».

Не слід забувати про незмінні атрибути свята – валентинки. Ви знаєте, чому саме їх ми підписуємо для людей , яким симпатизуємо? Вважається, що звичай надсилати валентинки з'явився саме завдяки Святому Валентину. Однак найдавніше привітання до Дня всіх закоханих, що дійшло до наших часів, - це вірш, створений в 1415 році французьким герцогом Карлом Орлеанським. Він започаткував створення цих вітальних листівок власними руками. Найталановитіші закохані писали акровірші, в яких перші літери кожного рядка утворювали слово – ім'я коханої/коханого. Трохи згодом в Британії вирішили полегшити завдання людям і почали друкувати збірки віршів – хлопці та дівчата вибирали найкращі та переписували їх у валентинку. З цього і розпочалось виробництво валентинок в промислових масштабах. Ця ідея виникла в американки Есетр Хауленд. Лише за рік вона продала листівок на суму 5000 доларів.

У Військовому інституті імені Тараса Шевченка 14 лютого не є офіційним святковим днем, тому курсанти не звільняються від виконання своїх службових обов'язків. Проте, привітати та показати глибину почуттів може кожен, хто знайшов свою любов. Самотні серця із заздрістю та сподіваннями чекають на свій зоряний час.

Цього року ми вирішили провести експеримент та дізнатися, як військовослужбовці нашого вищого навчального закладу провели День закоханих. Майже 280 курсантів з обох факультетів Військового інституту пройшли опитування та поділилися своїм ставлення до Дня Святого Валентина.

Дивовижно, але лише 40 відсотків, всіх опитаних дали позитивну відповідь на питання чи відзначають вони День закоханих? Майже 45 відсотків курсантів не вважають цей день особливим, а решта 15 - не можуть визначитися, тому живуть звичайним рутинним днем. Серед тих, хто дав негативну відповідь, лише 6 відсотків не святкує День закоханих через релігійні переконання.

Здавалося б, 14 лютого має особливу популярність серед молоді, адже за час свого існування на теренах України свято стало народним. Чому ж тоді військовослужбовці Військового інституту не надають такої надмірної уваги святкуванню? Відповідь занадто проста – справжній чоловік та воїн може по-справжньому кохати тільки одну – Україну.

Олена Гаврилюк

Як і чому тризуб став Державним Гербом України?

Кожного року 19 лютого вся Україна офіційно відзначає День Державного Герба. 28 років тому у 1992 році Верховна Рада затвердила золотий Тризуб на синьому щиті Малим гербом незалежної України. До початку війни на Сході українці не надавали такого великого значення державним символам. Але протягом усього часу жорстокого протистояння в неоголошеній війні Державні Прапор, Герб та Гімн стали тим, що постійно супроводжує та підтримує не тільки бійців на передовій, а й більшість українців у повсякденному житті. Але звідки починається історія Державного Герба України та яке ж врешті решт його значення?

Вперше роздумувати над тим, аби зробити Тризуб Державним Гербом українських земель, почали ще у 1918 році. Саме тоді Центральна Рада затвердила його Державним Символом. Пояснювалося це тим, що тризуб символізував владу та спадкоємність традицій української державності за часів Київської Русі, хоча після її розпаду застосовувався не так часто. Побачити тризуб можна було на родових та козацьких гербах, які зображали хрести чи якорі у вигляді тризубця, а також у книжках. Насправді ж історія появи українського тризуба бере свій початок ще за часів князівського роду Рюриковичів. Тоді цей символ зображувався на грошах, цеглинах, печатках та багатьох інших речах.

А ось перші письмові згадки про нього як символ князя знайшлися в болгарському літописі X століття. Саме у ньому йдеться про те, що стяги війська Святослава зображувалися з великою літерою «Ц», у якої хвостик зміщався до середини, означаючи слово «цар». А саме син Святослава, Володимир Великий, вдосконалив зображення, додавши до нього ще один зубець та горизонтальну лінію (після хрещення Русі), аби зобразити хрест. Саме таким чином тризубець набув звичного нам вигляду. Попри все це тризуб на території нашої країни з'явився ще задовго до вище згаданих подій. Так трипільські племена використовували його як знак старійшин, та й взагалі у багатьох культурах божества зображувались саме з тризубом: грецькі міфи – Посейдон, римські – Нептун, скіфські – Тагимасад, а у слов'ян – Водяник та Перун.

Існує купа теорій, які нібито пояснюють значення символу тризуба, але жодна з них не може вважатися достовірною. Варто зазначити, що поняття «тризубець» та «тризуб» мають мало чого спільного, адже тризубцем українці називали вила, а тризуб має глибше та символічне значення. Одні вчені вважають, що тризуб зображує живі чи неживі предмети, так як корона, птах чи скіпетр. З точки зору філософії тризуб Володимира трактується як влада над трьома окремими світами. Дехто ж помічає у зображенні символу цифру «3», яка є сакральною ще від часів існування людства та означає триєдинство.

Згідно язичних вірувань тризуб може означати Триглав – божество слов'ян, яке втілює принцип триєдинства світу. Він уособлює в собі триєдність Богів: Сварога, Перуна та Святовита. Існує думка, що християни перейняли поняття святої Трійці саме з язичництва, бо воно є старшим від християнських вірувань. До речі, православні храми та церкви будуються за цим же принципом триєдинства. Вхід прийнято розташовувати лише в західній частині будівлі (символ зародку, смерті та осіні) тож прихожани заходять лицем до східної частини (символ дитини, народження та весни). Північна частина храмів вважається жіночою (уособлює зиму), а південна – чоловічою (уособлює літо). Також тризуб міг бути рунічним символом та зображати дерево з трьома спрямованими вгору гілками. Такий варіант символізує розквіт та процвітання.

Деякі сучасники переконані, що на символі тризуба відображено дві літери «В», а між ними – знак царської влади. А хтось з українців зміг розгледіти у монограму від слова «Воля». У будь якому випадку, воля – це саме те, до чого завжди прагнули українці. І, насправді ж, незалежно від істинного трактування офіційного Державного Герба України, головною метою нашого народу завжди було та залишається вільне та мирне життя на своїй рідній землі.

Катерина ЗАНОСІЄНКО

ART *обстріл*

Курсанти стали дебютантами Благодійного балу

7 березня 2020 року у Колонній залі Київської міської державної адміністрації відбувся перший Благодійний бал Ліги студентів Асоціації працівників України. Подія, яка об'єднала студентів, курсантів та представників юридичних компаній з усіх куточків України задля світлої мети – допомоги родинам, які борються за життя своїх дітей – пройшла на найвищому рівні. Кошти для Благодійного фонду «Запорука» були зібрані.

Відкрили благодійний бал елегантним полонезом, згодом змінивши ритм у бік іспанського вальсу, а потім польки. Гості не полишали танцювальний майданчик вільним - сама атмосфера ніби підбурювала до танцю.

«Мені дуже приємно брати участь у таких заходах, адже кошти підуть на допомогу онкохворим діткам. Я, як майбутній офіцер, стараюсь допомагати своєму народові в рамках своїх можливостей. Мене переповнюють враження. Нестримне задоволення, безліч гарних емоцій від цієї атмосфери балу,» - коментує дебютант, курсант Військового інституту Данило Менсітов.

Окрім танців, організатори провели декілька аукціонів, лотами в яких стали ексклюзивні підручники з права, Конституція України, дитячі малюнки та інше.

Усі гості залишились задоволені - інакше і бути не могло. Відтепер організатори дійства планують зробити подібний захід доброю традицією.

Фонд є членом Міжнародного союзу боротьби проти раку (UICC) та Міжнародної організації боротьби з дитячим раком (CCI). Щоденно вони допомагають важкохворим дітям-пацієнтам Національного інституту раку, відділу дитячої нейрохірургії в Інституті нейрохірургії та Західноукраїнського спеціалізованого дитячого медичного центру.

Анна МАКАРЧУК

Гороскоп на квітень 2020 року:

ART обстріл

ОВНИ

Не бери на себе забагато завдань цього місяця. Достатньо чітко та якісно виконувати поставлені розпорядження. У буденний розпорядок додай крапельку самодисципліни та довіри до командира. Це стовідсотково стане першим кроком до налагодження дружніх стосунків.

ТЕЛЬЦІ

Магнітні бурі та взутий не з тої ноги берць може спровокувати ланцюжок конфліктів у колективі. Якщо не вийде порозумітися з одногрупниками та запобігти безглуздим образам, то спробуй змінити тактику спілкування. Коротка медитація після відбою заспокоїть, але не варто занадто захоплюватися. Пам'ятай, що ніч пролітає швидко, а команда «курс, підйом,» лунає у найбільш неочікуваний момент.

БЛИЗНЮКИ

Не варто довіряти всьому, що почуєте від одногрупників. Особливо, якщо більшість із них - дівчатка. Якщо не втримаєшся та поринеш у вир пліток, то згодом можеш і сам стати предметом обговорення. Копирсання у брудній білизні ще більше заплямує твою репутацію.

РАКИ

Якщо ти зібрався у короткочасну відпустку, то наберись терпіння й витримки. Твої страждання під час плутанини з документами окупляться у подвійному розмірі. Аби трохи послабити потік дратівливості прорахуй додаткові плани дій. І пам'ятай, відкривають тільки тому, хто без зупину стукає у двері. Навіть якщо це двері начальника курсу.

ЛЕВИ

Цього місяця тобі вдасться продемонструвати усі свої таланти. Тож якщо з'явиться можливість проявити власну творчість не тільки у військовій справі, а й в мистецтві - не зволікай. Але не поспішай «надівати корону»: твої друзі - набагато важливіші, ніж тимчасова слава. Сьогодні ти - король усього світу, а завтра - в наряді миєш підлогу. Тож ніколи не знаєш, коли тобі знадобиться допомога.

ДІВИ

Тобі не доведеться воювати за місце під сонцем, бо командир і так гідно оцінить твою ініціативність. Одногрупники теж будуть у захваті від тебе, можливо, ти навіть відчуєш себе особливим. Але пам'ятай, що всі ми - деталі однієї величезної системи, а незамінних людей не буває. Тож не зазнавайся та уважно стеж за власними словами й діями.

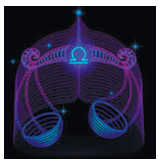

ТЕРЕЗИ

Для тебе цей місяць мине без пригод. Завдання викладачів даватимуть на «раз-два», а твоя чуйність до одногрупників не залишиться непоміченою. Саме для тебе ефективно спрацює метод «сьогодні допоможеш їм ти, а завтра - вони тобі». Не відмовляйся від нових знайомств. Можливо саме ця людина стане тим самим кращим другом, з яким «і на коні, і під конем, і в ступі й за ступою».

СКОРПІОН

Якщо ти давно з кимось не можеш налагодити стосунки - це кращий час для нових спроб. Командна робота та нестандартне вирішення звичних завдань допоможе пробити стіну непорозуміння між вами. Не варто постійно ділити територію у кімнаті, якщо ви проживаєте у гуртожитку. Аби зцілити свою країну варто почати з міжособистісних стосунків у групі. Можливо, саме ти станеш тим, хто врятує Україну лише тим, що першим протягнеш одногрупнику руку для перемир'я.

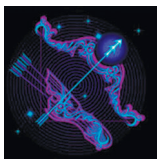

СТРІЛЬЦІ

Коли прийде грошове забезпечення, не варто одразу витрачати його на дрібнички. Спробуй раціонально використовувати свій бюджет для того, аби не харчуватися локшиною швидкого приготування. Якщо спроби заощадити виявляться марними, звернись до курсантів фінансового факультету. Вони доступно пояснять що ж таке дебет і кредит, і що з ним робити.

КОЗЕРОГИ

Якщо немає сил на елементарні речі - зроби паузу. Але не варто цілковито плисти за течією, адже не відомо, куди вона занесе. Цей шлях може містити несподівані повороти під названими «наряд», «догана» та «стройова підготовка». Якщо відчуваєш себе погано - звернись до санчастини, але не захоплюйся частими візитами туди.

ВОДОЛІЇ

Не жертвуй власними інтересами заради інших. Будь відвертим з командиром й говори про свої бажання не тільки одногрупникам, а й йому. Розмова може виявитися складною, але дасть корисні результати. Пам'ятай, що безвихідних ситуацій не існує, особливо, якщо з командиром ти - на короткій нозі.

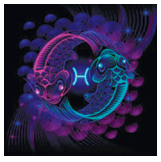

РИБИ

Тобі варто довіритися власній інтуїції та не сперечайтеся через дрібниці з командиром. Маленький конфлікт може перерости у велику сварку та «цапнути» ударною хвилею одногрупників. Пам'ятай, що від дій та слів залежить спокій не тільки твій, а й твоїх товаришів.

Універсант

"УНІВЕРСАНТ" - ДРУКОВАНИЙ ОРГАН ВІЙСЬКОВОГО ІНСТИТУТУ КИЇВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Редакційна колегія:
Олег Прохоров - голова редколегії,
Сергій Мотика - заступник голови,
Олексій Позняков
Галина Жолтікова
Олена Гаврилюк
Катерина Заносієнко
Анна Кравченко
Світлана Кирган
Валерія Кротченко
Дар`я Мяшкур

Головний редактор - Валерія Подкіч

Дизайн та верстка:
Анна Гудзь

Літературні редактори:
Володимир Савенко
Євгенія Пугач

Фото:
відділення
морально-психологічного забезпечення

Друкується рішенням вченої ради, протокол № 12 від 25.01.2007 та затверджено наказом начальника Військового інституту № 310 від 28.08.2015

Відповідальність за достовірність наведених даних в статтях несе автор
Сфера безоплатного розповсюдження - місцева

Адреса редакції:
03680, м. Київ-680,
вул. Ломоносова, 81

Віддруковано у навчально-картографічному комплексі Військового інституту Київського національного університету імені Тараса Шевченка.
Наклад - 50 прим.
Зам.№ 21-16

Тел.: (044) 521-32-89, (61-71)
http://www.mil.univ.kiev.ua
www.facebook.com/VIKNUKIEV
© "Універсант" ВІКНУ, 2020

СТАНЬ КУРСАНТОМ ОДНОГО З НАЙКРАЩИХ ВІЙСЬКОВИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ УКРАЇНИ

Військовий інститут – єдиний в Україні військовий навчальний підрозділ вищого навчального закладу, який здійснює підготовку фахівців для всіх військових формувань за спеціальностями: міжнародна інформація, міжнародні відносини, переклад, фінанси, психологія,

політологія, геоінформаційні системи і технології, зв'язки з громадськістю, військова журналістика, правознавство.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка (далі – Університет) відповідає за реалізацію нормативної складової змісту освіти та навчання за спеціальностями, за

якими здійснюється підготовка фахівців у Військовому інституті. В Університеті налічується

62 усталені наукові школи світового рівня (у тому числі й профільні для Військового інституту). Науковий потенціал Університету складає 18 академіків НАН України та галузевих

академій, 23 член-кореспондентів академій наук, 2664 докторів та кандидатів наук.

Військовий інститут реалізує варіативну складову змісту освіти та навчання, яка конкретизує вимоги до освітньої та професійної підготовки випускників з урахуванням особливостей, які обумовлені суттю спеціалізації фахівця, військово-обліковими спеціальностями

відповідно до посад призначення випускників, досвідом освітньої діяльності Військового

інституту та досягненнями його наукових шкіл. Науковий потенціал Військового інституту

складає 12 докторів наук, 14 професорів, 56 кандидатів наук, 24 доцентів та 7 старших наукових співробітників.